

Sygn. akt I CSK 184/15

POSTANOWIENIE

Dnia 10 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jan Górowski

w sprawie z powództwa B. S.A.

w C.

przeciwko I. Sp. z o.o. w S.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 10 grudnia 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie

z dnia 20 listopada 2014 r., sygn. akt I ACa 403/14,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od powódki na rzecz pozwanej kwotę 3600
(trzy tysiące sześćset) złotych tytułem kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli: w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

Instytucja przedsądu, jak wynika z orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego, jest zgodna z normami konstytucyjnymi, a także z zaleceniami Rady Europy zezwalającymi na wprowadzenie środków eliminujących dostęp do sądu najwyższego szczebla. Skarga kasacyjna służy od prawomocnego orzeczenia, ma ograniczony zasięg, a jej podstawowym celem jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i twórczy wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa.

Wprawdzie skarżący odwołał się do istotnych zagadnień prawnych, niemniej nie występuje ta przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

Stosownie do ugruntowanego stanowiska Sądu Najwyższego, istotnym zagadnieniem prawnym jest taki problem jurystyczny, który ma znaczenie dla rozwoju prawa lub stanowi precedens dla rozstrzygnięcia podobnych spraw (por. postanowienie SN z dnia 7 stycznia 2005 r., I CZ 183/04 niepublikowane.). Powołanie się przez skarżącego na istnienie takiego zagadnienia wymaga jego sformułowania oraz przedstawienia argumentacji jurystycznej uzasadniającej tezę o możliwości rozbieżnych ocen prawnych z przytoczeniem przepisów prawa, na tle których ono powstało. Skarżący powinien też wykazać, że ma ono istotne znaczenie dla rozpoznania lub rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 listopada 2003 r., II CK 324/03, z dnia 7 czerwca 2005 r., V CSK 3/05, z dnia 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, niepubl. oraz z dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05, OCNP 2006, nr 15 – 16, poz. 243). Ponadto prawidłowo wyartykułowane zagadnienie musi być sformułowane ogólnie w tym sensie, że nie może chodzić w nim o sposób rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 września 2004 r., II CZ 94/04, niepublikowane).

W przedmiotowej sprawie skarżący powołał się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego „czy do umów, których przedmiotem jest wdrożenie w strukturach należącego do zleceniodawcy przedsiębiorstwa systemu informatycznego opracowanego wcześniej i niezależnie od przedmiotowego zlecenia, należy stosować przepisy odnoszące się do umów o świadczenie usług, czy też dotyczące umów o dzieło oraz wskazał na konieczność weryfikacji przyjętej w tym zakresie tezy przez Sąd Apelacyjny.

Choć polskie prawo nie definiuje umowy wdrożeniowej (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 marca 2013 r. III CSK 216/12, LEX nr 1324298), to jednak przedstawiony problem nie ma bezpośredniego znaczenia dla wyniku sprawy.

Powódka przegrała bowiem proces ze względu na to, że nie potrafiła wyjaśnić rozbieżności w przyporządkowaniu konkretnych prac do faktur, oraz nie wykazała za jakie prace wykonane na rzecz powódki, nie otrzymała wynagrodzenia. Sądy meriti podniosły także, że również biegły sądowy, dysponując wiedzą specjalistyczną nie był w stanie na podstawie przedstawionego materiału dowodowego przyporządkować poszczególnych faktur do rzeczywistego zakresu wykonania robót.

W tym stanie rzeczy (a także mając na względzie zakres uiszczzonego przez pozwaną wynagrodzenia, oraz brak w skardze kasacyjnej zarzutów procesowych oraz zarzutu naruszenia art. 6 k.c.) nie można było przyjąć, że przedstawione zagadnienie ma istotne znaczenie dla wyniku sprawy.

Z tych względów, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).